

*Lóth Erzsébet***Óda a kézíráshoz**

Csak ne múltatok
halvány, bátortalan szívekkel díszített borítékok!
Hogy milyen bélyeg illene hozzá,
az édes töprengés el ne múljon!
És a borítékban néha kedves, néha kegyetlen sorok,
bolondos fenyegetések, játék-szakítások,
gyöngybetűk, vagy olvashatatlan remegős krikszkrakszok,
kéz meleg macskakaparások mellé,
hogy el ne fújja könnyen a szél,
orkán ki ne tépje a postás kezéből,
nehezeknek levendula és préselt lila akác,
sőt csókok nyomai a papíron olykor,
ha nagyon örült a szerelem.
A szorongó fürkészás, remegése a gyomornak:
Jaj, ezt ő írta, ő! Ezek a sietős betűk,
Ez a nagy lendület, csak ő lehet, ő!
És akkor még szédült, esztelen variációi a képeslapoknak!
Rejtjeles, kínzó, gyötrő üzenetek!
Itt vagyok! Látod, még élek!
Boldog vagyok és boldogtalan,
A görög, a tirrén, a maldív szigeteken,
Nézd, tengerben úszom, alszom a pálmák árnyékában!
Látod, itt ülök Pessoa mellett, és nem sírok,
trópusi madarak zsvijában neked írok.
És néha Zuglóból röpül Budára
görög képeslapon a szívzaggatóan kék ég.
Láthatod, itthon vagyok.
De szia, és csaó, de örökké!
Hogy gondolok rád!
Hogy el ne vesszen millió csók és ezer és ezer
És megszámlálhatatlan ölelés.
Csak legyen még soká papír!
A toll el ne vesszen, meg ne fagyjon a kéz.
A tinta ki ne boruljon.
Csak annyi hó maradjon,
Amennyi a papírra jut a kéz melegéből.